

Emilē
SPARKS

ir ne itin

sēkmingas
KONKURSAS

Alma littera

Ruth Fitzgerald

PIRMAS SKYRIUS

Dėl Dievo meilės, tik ne dar vienas
makaronų apkepas!

Sekmadienis

Mano tobula mama

*Mano tobula mama visą dieną tik kepa, verda,
skalbia ir lygina.*

*Nepailsdama ji šveičia namus, o grožiu su ja
nieks nesusilygina.*

Mano mama dėvi sukneles nuostabias

Ir neregėtai gražiai komponuoja gėles.
Ji padeda man ruošti namų darbus sunkius
Ir valandų valandas siuva siuvinius dailius.
Mano mamos plaukai švelnūs ir žvilgantys
Ir gražiomis garbanomis krintantys.
Ji kepa man gausybę sausainių
gardžių,
Taip, taip, mano mama geriausia iš
visų.

Užrašiau eilėrašį gražiausiu dailyraščiu (jis tikrai dailus, išskyrus T raidę, kuri man visada išeina kreivoka), nupiešiau vaivorykštės spalvų rėmelius, keksiukus ir kažką panašaus į kaspinėlius. Manau, išėjo neblogai.

Žinoma, eilėraštyje nėra tiesos. Nė žodelio. Na, gal išskyrus tai, kad padeda man ruošti namų darbus.

Tai buvo Belos idėja. Bela – geriausia mano draugė. Ji vis tiek yra geriausia mano draugė,

nors persikėlė už kokio tūkstančio kilometrų gyventi ožkų fermoje Vel-se. Belai šauna tikrai puikių minčių, ji padeda man pasijusti geriau, ir tai viena iš priežasčių, kodėl man jos taip trūksta. Laimei, beveik kiekvieną vakarą galime susirašinėti internetu, nes man nuolat reikia patarimų, kaip tvarkytis su savo kuoktelėjusia šeima.

Štai kad ir šį vakarą.

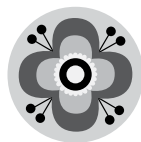
Virtuvėje mama eksperimentavo su maistu, ji tai vadina valgio gaminimu, tik niekas jai nepitaria. Mama nutarė, kad turime maitintis sveikiau ir mažiau išleisti maistui (tiesą sakant, ji taip nusprendžia beveik kas dvidešimt minučių). Prekybos centre gavo nemokamą žurnaliuką „Nuostabus pigus maistas“, kuriame rašoma, kaip paruošti stebėtinai gardžius patiekalus visai šeimai beveik už dyką. Svarstau, ar

neparašius į prekybos centrą ir neparaginus išbraukti žodį „nuostabus“, nes juos gali patraukti atsakomybėn už klaidinančią reklamą.

Bėda ta, kad mano mama nepasistūmėjo toliau nei makaronų apkepo receptas pirmame puslapyje. Šią savaitę jau tris kartus valgėme tą apkepą.

– Emile, tai buvo trys skirtingi apkepai, – pasakė mama.

Du iš jų buvo sausi, o trečias – pavandeni-
jęs, daugiau skirtumų nepastebėjau. Nesvarbu,
kokios rūšies tai makaronų apkepas, jame vis
tiek daugiausia yra cukinijų, nes darže mama
jų užaugino kokį trilijoną. Ir dabar
mes turime jas suvalgyti visas tik
todėl, kad ji užaugino.

Kai per orkaitės dureles mėginau
įžiūrėti, ar šio vakaro apkepas bus sausas, ar pa-

vandenijęs, mama lyg niekur
nieko pranešė:

– Emile, mokykloje steigsiu
daržininkystės būrelį.

– Ką? – paklausiau atsitiesdama taip staigiai,
kad net trinktelėjau galvą į orkaitės rankenėlę.

– Daržininkystės būrelį. Pasikalbėjau apie tai
su direktoriumi ponu Mikinu, ir jis mano, kad
tai puiki mintis. Sukasime dalį mokyklos lauko
ir pasodinsime augalų. Bus smagu.

– Kas sukas? Ką turi galvoje? – man skaudėjo
galvą, tik nebuvo tikra, ar nuo trinktelėjimo į
rankenėlę, ar nuo mėginimo suprasti, ką šneka
mama.

– Mes! Jau kurį laiką apie tai svarsčiau, – ir
ištraukusi pavandenijusį apkepą iš orkaitės
dėbtelėjo į jį taip, tarsi šis būtų padaręs kažką,
ko nederėjo.

- Bet kam to reikia? – paklausiau.
- Kad vaikai sužinotų, kaip atsiranda mūsų maistas.

O aš pagalvojau: „Tai nesudėtinga, jei gyveni mūsų namuose, nes dažniausiai jis atsiranda iš „Nuostabaus pigaus maisto“ pirmojo puslapio.“

– Mama, ką konkrečiai turi galvoje, kai sakai „mes“? – pasiteiravau, nes nuo siaubingos nuojautos man ėmė mausti pilvą.

– Mus! Visus daržininkystės būrelio narius ir... tave, žinoma. Norėčiau, kad būtum mano padėjėja, – pasakė mama, duodama man saują stalo įrankių ir mostelėdama į stalą.

– Mama, nè už ką! Nemėgstu kapstyti žemėje. Ir būrelių. Juo labiau tokių, kur reikia kapstyti žemėje.

Mama griežtai į mane pažvelgė.

– Emile, tikiuosi tavo pagalbos.

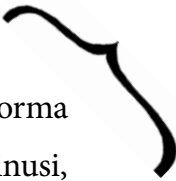
– Bet, mama, aš negaliu. Tai... tai... tikras pažeminimas!

– Nekvailiok. Man bus sveika išeiti iš namų, išokti į guminius ir truputį pasimankštinti. O Dobilė galės pakvėpuoti grynu oru, be to, tai bus naudinga gamtos apsaugai ir mokyklai, vieni laimėjimai, laimėjimai, laimėjimai!

– Laimėjimai, laimėjimai, pralaimėjimai! Tu pamiršti pralaimėjusią pusę, mane!

– Maniau, apsidžiaugsi, kad tavo mama domisi aplinkosauga, – pasakė ji garsiai dėdama lėkštes ant stalo.

Nelabai suprantu, kodėl kas nors turi džiaugtis, kad jo mama rūpinasi aplinkosauga. Mano mama jau kelias savaites neabejinga aplinkosau-
gai, ir dėl to man tenka per lietų pėstute žingsniuoti į mokyklą, nes ji pardavė automobilį. Tai

nėra labai blogai, nes mano mokyklinė uniforma ir taip dažnokai drėgna, mat mama įsitikinusi, kad mūsų būgninis džiovintuvas yra tiesiogiai atsakingas už tirpstančius poliarinius ledynus.

– Bet tu negali ateiti į mokyklą apsitaisiusi kaip kaliausė ir sukasti mokyklos lauko. Tikriausiai tai neteisėta. Tave gali suimti už mokyklos nuosavybės niokojimą, – apsidairiau ieškodama paramos, bet šalia buvo tik mažoji mano sesutė Dobilė aukštoje kėdutėje ir tėtis, kuris ką tik įėjo ir įtariai žvelgė į viryklę.

Nutariau, kad tėtis tam kiek tinkamesnis.

– Tėti, pasakyk ką nors. Paaiškink mamai, kad ji negali daryti man gėdos prieš visą mokyklą.

Tėtis jau rengėsi kažką sakyti, bet mama nutrenkė milžinišką makaronų apkepą ant stalo, ir jis susirūpinęs vėl užsičiaupė.

– Emile, tai visai ne kaliausės apdarai, – pasakė mama, luktelėjusi pažiūrėti, ar kas nors drįs supeikti jos makaronų apkepą. – Aš dėvėsiu darbui sode skirtus drabužius, nes rūpinsiuos mokyklos daržu, kuris yra labai svarbus mokant sveikos gyvensenos. Džeimis Oliveris manimi didžiutūsi, – tarė ji ir šleptelėjo gabalą apkepo man į lėkštę. O aš pagalvojau: „Kaip gaila, kad mama neprisimena Džeimio Oliverio virdama valgi.“

Dabar suprantate, kodėl man reikia pasikalbėti su Bela.

Šio vakaro pokalbis:

Emilė: BELA!!!

Bela: Sveika, kas naujo?

Emilė: Kaip džiaugiuosi, kad tu čia. Mano mama visai kvaištelėjo.